

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Τό δάσος πού λαχτάριζες
 'Ως πού νάν τό περάσεις,
 Τώρα νάν τό ξεθάσεις,
 Διαβάτη άποσπεργέ.

Μιάν αγνήν τό κοφροσιγαν
 'Ανδρωτοι λοτόμοι,
 Κι' εκεί είνε τώρα δρόμοι,
 Διαβάτη άποσπεργέ.

Τό τσίβαθο άναστένωμα
 Πού άγγιξε την καρδιά σου,
 Κι' έσπας τά γόνάτά σου,
 Λέ θαν τ' άκούσεις πλιά.

Τό πήγανε σιά διάπλατα
 Περίτοση φτερά τους
 Και τό λυμαν λιλιά τους
 Τά νύχτια πουλιά.

Κι' ή ήρπα μέ τον ήχο της
 Πού σέ γλυκομεθοσος,
 Μά κρύφια σου' κτυποσος
 Θανάτον μοισική,

Χάθηκε μέ την άγγιξη
 Πού την κρατοσος κόρη,
 Στά πέλαγα, σιά ήρη,
 Νά μήν ξανακοιστεί.

Και κάτι πού βραχνόκραζε
 Μέ μιά φωνήν άνθρωπον,
 Στο ήμέρωμα του τόπον,
 Βουβάθηκε κι' αϊτό,

Κι' έπλεο τό αιματόβροχτο,
 Τ' όλόγυμο μαζαίρι,
 Πόρκατες ο' ένα χέρι
 Νά βείαι άσπραφτερό.

Τό σιγαλό τραγουδίσημα
 Πού ο' έσορε, Διαβάτη,
 Σέ μαρικό παλάτι,
 Άχως έλλίδα αγήη.

Τό πήγανε γιά κίτταξ
 Στεργήν αναρχίλια,
 Τά πεθαμένα φύλλα,
 Πού άπόμειναν σι' γήη.

Τό δάσος πού λαχτάριζες,
 'Ως πού νάν τό περάσεις,
 Για πάντα θα ξεθάσεις,
 Διαβάτη άποσπεργέ,

Γενήκαν νεκροκρέβατα,
 Γάργια δευρά του τώρα,
 Και θα τά βρεις στή χώρα,
 Διαβάτη άποσπεργέ.

M. Μαλακάσης

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

Τά όνειρα πού βυζάζαμε μέ της καρδιάς μας τό αίμα,
 Πέταξαν και ζωήκαμε μέ της ζωής τό όρμα,
 Μά τάχα έμεις παντομένη τάφρασια θα ζήτοδμε ; -
 Βάλτε νά ποιόμε !

Τά περασμένα οδύσανε, τό τώρα δέ θα μείνει
 Τροφή των χοίρων ήσαν κ' οί πιά ένκοί μας κρίνει
 Μά τάχα προέτι τους νεκρούς αιώνα να θρηνοδμε ;
 Βάλτε νά ποιόμε !

'Αδέφια ! κάτω ή βάρκα μας στο μόλο μής προσομίει.
 'Ελάτε οί ταξιδιώδμε νά ποιόμε συναγμένο
 Στο περιγιάλι τό φαιδρό, κι' ής γλετοτραγουδοδμε ;
 Βάλτε νά ποιόμε !

Τάχατε κι' όποιος δέ μεθύ, κι' όποιος δεν τραγουδίοι,
 Κι' όποιος σι' άγκάθα περπατά, μιá μέρα δεν θάφιοι
 Τό αγαπημένο μας ηηοί πού έτσι γέρα πατοδμε ; -
 Βάλτε νά ποιόμε !

Πές μας, πού πάει ο άνθρωπος τον κόσμο σάν άφιοι ;
 Πές μου πού πάει ο άνεμος, πού πάει ή φωτιά σά οδνίει ;
 Σκέψς όνειρω είμαστε, ούνερα πού περιόδμε. -
 Βάλτε νά ποιόμε !

Στό ξεχείλο ποτήρι μας είν' όλα εκεί γραμμένα :
 Καπνοί είνε τά μελλοίμενα, κι' άφροσ τά περασμένα
 Καπνός κι' άφροσ τό γέλιο μας και μεις πού τραγουδοδμε.
 Βάλτε νά ποιόμε !

'Ακουσε ! δέ βιαζόμαστε νά φύγουμε βαρκάρη !
 Μά σάν είν' ώρα, γνέψς μας δέ σου ζητοδμε χάρη !
 Μά σοο νά φύγεις, πρόομενε, κι' άν θέλεις, σε κερνοδμε. -
 Βάλτε νά ποιόμε !

(«Τά τραγουδία του νησιού μου») K. Καρθίος

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Οί άγώνες των άγριων. Τό «ξεγέλασμα του κογγυλιού». "Ένα έπικίνδυνο παιχνίδι. Τό κερμάτιασμα του βευτηχτή. Τό κυνήγι του κροκοδείλου. Η βαθύτερη και διαρκέστερη βευτιά. "Ένα ζωντανό έπαθλο...

Η αγάπη προς τά σπόρ έχει γενικευθή σήμερα σ' όλον σχεδόν τον πολιτισμένο κόσμο. Αλλά και τί άγριοι λαοί αισθάνονται επίσης μεγάλη αγάπη προς τά σπόρ, ίσως μάλιστα μεγαλύτερη κι' από τους πολιτισμένους. Μ' άλλους λόγους οί άγριοι άγαπούν τό σπόρ για τό σπόρ. Οί νι' ηται και πρωταθληταί των δεν πέρνουν έπαθλα. Τούς άρκει ή δόξα.

Γιά νά τό αποδείξουμε αυτό αρχίζουμε άπ' τους άγριους πού κατοικούν τό Μεγάλο Κράτος του Ρίφ, στα δυτικά παρσία της Αφρικής. Οί άγριοι αυτοί άσχολούν αι τις ώρες της σχολής των σέ μερικά παράξένα και ξαιρετικά έπικίνδυνα σπόρ, τά όποια χροισίζονται μεγάλην κολυμβητική δεινότητα, και υπεράνθρωπη τόλημ. Τό πάλ έπικίνδυνο από τά σπόρ αυτά είνε τό λεγόμενον «ξεγέλασμα του κογγυλιού», τό όποιον συνίσταται εις τό εξής :

Στόν πυθμένα της θαλάσσης κοντά στις άκτές του Μεγάλου Κράτους του Ρίφ, βρίσκονται κάι τεράστια κογγύλια πού τά λέν «τριντάκν». Για ν' αντιληφθή κανείς πόσο μεγάλα είνε τά «τριντάκν» αυτά, άρκει νά λάβη άπ' όψη τον ότι τά πειό πολλά ζυγίζουν πενήντα οκάδες τό καθένα !... Για νά προμηθευθούνη την τροφή τους τά «τριντάκν» άνοιγουν τό όστρακό τους και τό κρατούνε άνοιχτό έως ότου μπη μέσα κανένα μεγάλο ψάρι. Τοτε τό κλείνουν άμεσως άπομυζούν από την λεία τους ότι είνε φαγώσιμο και τό ξαναοίγουν για νά πετάξουν έξω τά κόκκαλα.

Ο άγριος πού θέλει νά «ξεγέλασθ» του κογγύλι» κάνει μιá βουτιά κρατώντας μιá μεγάλη πέτρα στα χέρια του, φθάνει έπάνω από τό άνοιγμένο όστρακο, σημαδεύει καλά και άφίει την πέτρα νά πέση μέσα. Τό κογγύλι κλείνει τότε άμεσως τό όστρακό του. Αλλά τό κλείσιμο αυτό κάνει έναν κρότο τρομακτικό και συγχρόνως άναστατώνει τά νερά τραβώντας τας προς τό μέρος του σάν νά είνε καταβόθρα. Ο άγριος μόλις άφίση την πέτρα πρέπει άμέσως νά κολυμπήσθ με δύναμη κ' έπιδειξίότητα για νά άπομακρυνθή τό ταχύτερον από τον πυθμένα όπου τά νερά, λόγω του άποτόμου κλεισίματος του όστρακου τρωβιούνται όρημνικά προς αυτό. Αν δεν προφθάσθ νά άπομακρυνθή τά νερά θά τον παρασύρουν κοντά στο κογγύλι τό όποιον άνοίγει πάλι τό όστρακό του και άρπάξει τον κολυμβητή, τόσο σφιχτά πού τον κόβει στα δύο !...

Τις περισσότερες βεβαια φορές οί άγριοι κατορθώνουν νά ξεφύγουν απ' τον κίνδυνο αυτό. Κά του - κάπν' όμως μερικοί πέφτουν άναμεσα στο όστρακό του κογγυλιού και βρίσκουν οίχτρό θάνατο. Μολταυτά τό γεγονός αυτό δεν τρομάζει τους συντροφους του, οί όποιοι συνεχίζουν τό κυνήγι.

Οί άγριοι πάλιν της Δυτικής Νέας Γουινέας είνε ξετρελαμένοι μ' ένα άλλο έξ ισου έπικίνδυνο σπόρ. Την αιχμαλωσία του κροκοδείλου.

Μιό δλόκληρη συντροφία από αυτούς πού άνεβοκατεβαίνει μέ μιá βάρκα στο ποτάμι, όταν άνακαλύψθ κανένα κροκοδειλο νά ξεκουράζεται ή νά κοιμάται στο βαθος του ποταμού, αρχίζει τρομερή τυμπανοκρουσία για νά φοβηθή ο κροκοδείλος και νά μήν άνεβθ στην έπιφάνεια. Συγχρόνως ο τολημρότερος και έπιδειξίτερος κολυμβητής βουταει στο ποτάμι, κρατώντας ένα δυνατό σχοινί που καταλήγει σε θηλειά. Ο κροκοδείλος τρομοκρατείται από τον θορυβό εκείνον και μένει άκίνητος συμμαζεμένος στη θέση του, μην τολμώντας νά κάνθ την παραμικρή κινήσι. Ο άγριος πλησιάζει δυο μισοίτε περισσότερο τον κροκοδειλο, και ριχνει την θηλειά με τετονον τρόπο ώστε νά τυλιχθή γύρω από την μούρη του, έτσι πού νά μη μπερθ νά χρησιμοποίηθ τις τρομερές, μασέλες του. Τοτε οί άλλοι από πάνω πού κρατούν την άκρη του σχοιλιού, τραβούν μέ όλη τους την δυναμη, όρμουλκούν τον κροκοδειλο έως την όχθη και εκεί τον σκοτώδουν...

Όπως είπαμε τό σπόρ των άγριων ούδέποτε σχεδόν έχουν έπαθλα. Εν τούτοις ο έξεμμενητής Λάφεν άφηγείται ότι κάποτε στη Σαντα Κουξ, πρξόση κατά την διεξαγωγή ενός πρωτοτύπου άγωνίσματος. Του άγωνίσματος της βιθύτερης και διαρκέστερης βευτίας στη θαλασσα. Ο νικητής πήρε γυναίκα του την ώραίωτη κόρη της φυλής !...

περνώντας από κει, στάθηκε, παρέλαβε τους έπιβάτες του και εξακολούθησε τό δρόμο του για τη Μιμίωρκα, όπου έπήγαινε έμ-τυρεύματα. Την άλλη μέρα, τό Ισπανικό πλοίο προσεβλήθη από πειρατές Αλγερινούς, οί όποιοι αιχμαλώττησαν τους έπιβάτες του και τους έφεραν νά τους πουλήουν στο Αλγερν. Την Αίμε οί πειρατάί έδωκαν όσωρο στο Βέη του Αλγερνίου. Αυτός πάλι την έστειλε δωρό στο Σουλτάνο Σελημ τον Β', ο όποιος τόσο την αγάπησε ώστε την έκανε νόμιμη γυναίκα του και άπ' αυτή απέκτησε τό Διάδογι του Μαχμούτ τον Β'.